Et aga tonupilli meer-jälle oma tonupilli wile
peale sõnni säädab, ning oma pilli lugusid käib
lulamad ennale olema, seal päänab ennaft sii
wanamehike teirte meeste seltsi peole ja
laulab üksi edasi:

Sõõge wennad, jooge wennad,
Ja wennad, tasa elage,
Seni kui kannussa õlutа,
Peekerit on peenikerta,
Karna seersa kaunikerta!
Lõppeb kannusta õlutа,
Peekeritsa peenikene,
Tina seersa tilgokene,
Karna seersa kaunikene:
Siit on wennad wehkimaasa,
Emalapsed lahkumaasa.
Nendap siit laulid meie wennad,
Meie wennad, meie kainud:
Oi oi oi oi hoidke minda,
Pihu peala pidage minda,
Käe peala kandke minda,
Ma olen kuri kukkumaale
Ma olen paha pankumaale!

Ei lase aga meeste seltsi wanameest mitte kaua üksi
laulda, ja et juba tonupilli meer õnne mennu pea
oli lännud mängima, kui noored nahvad
tantsisiwad, siis laulsid mehed ilma ekskitamata
edasi:

Soitsin, soitsin weniskene
Soitsin tuhki Türgimaad,
Natukese Narwamaad,

Poole ilma Pohlamaad.
Ei näinud seda inimest,
Mis nägin Näpuwerefa
Mis oli Ukrahdurfa:
Kwenad kündsid, härjad hauksid,
Tüdrukud tegid regesid,
Naesed nainsid rattapuid,
Ja härjad ikkepuid,
Wanal tangul tarwispuid,
Koppisid kudarapuid.
Mehed könsid kortsu teeda,
Wüna peekerid peasa
Ülle kannud kaindelisa;
Ohwitsid körtsi ülle peal,
Laulsid körtsi lauа peal.

Praegu olid naljakad naised tuppa tulnud ning
tahtsid laulma hakata, meestel oli aga naerot
teine laul käepäraft ning laulsid kaasitades
edasi;

Wõi ineta, wõi ineta,
Mis nägin mina ineta
Mis nägin Näu külarsa;
Krakki nairta tapapeletsid.
Ainel oli harki, Kaiel kurku,
Maiel marzapuu ülalla,
Leenul leemekulbikene.
Kaelkaegud kannid metsa,
Kerilanad seedid leenta,
Siga sütkur taigenarda.